

Krew Chrystusa

Niedzielną Msza święta w pierwszą rocznicę śmierci Józefa.

– Oto wielka tajemnica wiary! ^[165] – donośnym głosem obwieścił ojciec Sanchez.

– Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, wyznajemy Twoje zmartwychwstanie i oczekujemy Twego przyjścia w chwale – odpowiedzieli wierni.

Rozkładając ręce nad konsekrowanym chlebem i winem, które znajdowały się przed nim na ołtarzu, ojciec Sanchez podniósł oczy ku niebu i uroczyście wspominał śmierć Pana:

– Boże Ojczy, my, Twoi słudzy, oraz lud Twój święty, wspominając błogosławioną mękę, zmartwychwstanie oraz chwalebne wniebowstąpienie Twojego Syna, naszego Pana Jezusa Chrystusa [...]

Następnie kapłan ofiarował Bogu Ojcu ofiarę Jego Syna:

– [...] składamy Twojemu najwyższemu majestatowi z otrzymanych od Ciebie darów Ofiarę czystą, świętą i doskonałą. Chleb święty życia wiecznego i Kielich wiekuistego zbawienia.

Mając nadal rozłożone ręce, kapłan kontynuował:

– Racz wejrzeć na nie z miłością i łaskawie przyjąć, podobnie jak przyjąłeś dary swojego sługi, sprawiedliwego Abła, i ofiarę

naszego Patriarchy Abrahama oraz tę ofiarę, którą złożył Ci najwyższy Twój kapłan Melchizedek, jako zapowiedź Ofiary doskonałej.

Następnie złożywszy swoje ręce, ojciec Sanchez skłonił się, po czym modlił się dalej:

– Pokornie Cię błagamy, wszechmogący Boże, niech Twój święty Anioł zanieś tę Ofiarę na ołtarz w niebie przed oblicze boskiego majestatu Twego, abyśmy przyjmując z tego ołtarza Najświętsze Ciało i Krew Twojego Syna, otrzymali obfite błogosławieństwo i łaskę. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Ofiarowanie Chrystusa zostało zakończone. Ojciec Sanchez przygotowywał się do wykorzystania owoców tej ofiary dla duszy Józefa Lorente i innych dusz cierpiących w czyśćcu.

Wyprostowawszy się, kapłan prosił Boga:

– Pamiętaj, Boże, o swoich sługach i służebnicach Twoich, szczególnie o słudze Twoim Józefie, którzy przed nami odeszli ze znakiem wiary i śpią w pokoju. Błagamy Cię, daj tym zmarłym oraz wszystkim spoczywającym w Chrystusie udział w Twojej radości, światłości i pokoju.

Ojciec Sanchez poprowadził zgromadzenie w modlitwie *Ojczy nasz*, po czym wziął wielką, konsekrowaną hostię i ostrożnie złamał ją na trzy części. Najmniejszy kawałek upuścił do kielicha zawierającego już konsekrowane wino, mówiąc po cichu:

– Ciało i Krew naszego Pana Jezusa Chrystusa, które łączymy i będziemy przyjmować, niech nam pomogą osiągnąć życie wieczne.

– Panie Jezu Chryste, niech przyjęcie Ciała i Krwi Twojej nie ściągnie na mnie wyroku potępienia, lecz dzięki Twemu miłosierdziu niech mnie chroni oraz skutecznie leczy moją duszę i ciało.

Następnie kapłan głośno obwieścił:

– Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata.

Wypowiedziawszy te słowa, kapłan podniósł hostię, aby zgromadzenie mogło ją zobaczyć, a następnie dodał:

– Błogosławieni, którzy zostali wezwani na Jego ucztę.

Ludzie klęcząc z pochylonymi głowami, złączyli się z kapłanem we wspólnej modlitwie:

– Panie, nie jestem godzien, abyś przyszedł do mnie, ale powiedz tylko słowo, a będzie uzdrowiona dusza moja.

Ojciec Sanchez ponownie po cichu zwrócił się do Boga:

– Ciało Chrystusa niech mnie strzeże na życie wieczne.

Po wypowiedzeniu tych słów zjadł pozostałe kawałki złamanej hostii.

Następnie wzięwszy w swoje ręce kielich, modlił się:

– Krew Chrystusa niech mnie strzeże na życie wieczne.

Następnie wypił zawartość kielicha.

Przyjawszy samemu Eucharystię, ojciec Sanchez przygotowywał się do udzielenia komunii świętej wiernym. Ci spośród nich, którzy chcieli przyjąć Eucharystię, zaczęli spokojnie formować dwa rzędy przed ołtarzem. Ojciec Sanchez podszedł i stanął naprzeciw pierwszego rzędu. Gdy stawał przed każdą osobą, podnosił w górę konsekrowaną hostię, mówiąc: „Ciało Chrystusa”. Każda osoba odpowiadała: „Amen”, potwierdzając w ten sposób wiarę w rzeczywistą obecność Chrystusa w Eucharystii, a następnie przyjmowała hostię na język lub do dłoni.

Gdy komunია święta zakończyła się, ojciec Sanchez wrócił do ołtarza i rozpoczął obrzęd oczyszczenia. Najpierw zebrał wszystkie okruchy pozostałe z hostii i wrzucił je do kielicha. Następnie wlał wodę do kielicha i obmył w nim swoje palce ze wszystkich kawałków hostii, jakie do nich przywarły. Następnie wypił zawartość kielicha i wytarł go kawałkiem lnianego płótna. Czyniąc to wszystko, ojciec Sanchez wykazywał krańcową ostrożność dbając, aby nawet najmniejsza cząstka konsekrowanego chleba nie została zgubiona i sprofanowana. Następnie zamknął pozostałe konsekrowane hostie w kościelnym tabernakulum.

– Módlmy się – kontynuował ojciec Sanchez.

– Miłosierny Boże, przyjęliśmy Najświętszy Sakrament, który daje zbawienie, prosimy Cię, abyś za wstawiennictwem

Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej doprowadził nas do chwały zmartwychwstania. Przez Chrystusa, Pana naszego^[166].

Rozkładając ręce w kierunku zgromadzenia, dodał:

– Pan z wami.

– I z duchem twoim – odpowiedzieli wierni.

– Niech was błogosławi Bóg wszechmogący, Ojciec, i Syn, i Duch Święty – powiedział ojciec Sanchez, kreśląc w powietrzu znak krzyża.

– Amen – odpowiedzieli wierni.

– Idźcie w pokoju Chrystusa – powiedział ojciec Sanchez.

– Bogu niech będą dzięki – odpowiedzieli ludzie.

Ojciec Sanchez skłonił się, ucałował ołtarz i opuścił sanktuarium przez boczne drzwi. Gdy to uczynił, zgromadzenie zaczęło spokojnie wychodzić przez tylne i boczne drzwi kościoła.

Wkrótce budynek opustoszał. Nie było w nim nikogo oprócz dwóch osób: pani Lorente, która odmawiała różaniec w intencji duszy swojego męża i Chrystusa zamkniętego wewnątrz tabernakulum. Czerwona lampka, która paliła się w sanktuarium, była milczącym świadkiem Jego cielesnej obecności.

Kontynuacja krzyża

[1323, 1330, 1362-1372]

Katolicyzm naucza, że po dokonaniu konsekracji chleba i wina w trakcie Ostatniej Wieczerzy Jezus „ofiarował Bogu Ojcu ciało i swoją krew”^[167]. Następnie Chrystus dał swoje ciało i krew apostołom w celu ich spożywania, pouczając ich: „To czyńcie na moją pamiątkę!” (Łk 22,19). Według Kościoła, używając tych słów, Chrystus ustanowił swoich apostołów „kapłanami Nowego Przymierza”^[168] i „polecił, by oni i ich następcy w kapłaństwie”^[169] kontynuowali ofiarę Eucharystii^[1337]. W ten sposób Chrystus:

[...] ustanowił Nową Paschę, aby Kościół przez posługę kapłanów składał Go w ofierze pod

widzialnymi znakami na pamiątkę Jego przejścia z tego świata do Ojca.

Sobór Trydencki^[170]

Według Kościoła katolickiego, Msza święta jest „prawdziwą i właściwą ofiarą”^[171], a nie jedynie symbolicznym obrzędem. Jest ona rzeczywistą „ofiarą Eucharystii”^[172]^[1367]. W trakcie Mszy świętej składana jest rzeczywista ofiara – Pan Jezus obecny pod postaciami chleba i wina. Z tej przyczyny Kościół nazywa konsekrowane opłatki *hostiami*, od łacińskiego słowa oznaczającego *ofiarę*. Ofiara ta jest rzeczywista. Kapłan „ofiaruje niepokalaną ofiarę Bogu Ojcu, przez Ducha Świętego”^[173].

Charakter ofiarny Eucharystii ukazuje się już w słowach jej ustanowienia: „To jest Ciało moje, które za was będzie wydane” i „Ten kielich to Nowe Przymierze we Krwi mojej, która za was będzie wylana” (Łk 22,19-20). W Eucharystii Chrystus daje to samo ciało, które wydał za nas na krzyżu, tę samą krew, którą On wylał „za wielu [...] na odpuszczenie grzechów” (Mt 26,28).

Katechizm Kościoła Katolickiego (1365)

Ofiarowanie jest nadrzędnym celem Mszy świętej. Papież Jan Paweł II napisał: „Eucharystia jest nade wszystko świętą ofiarą: ofiarą Odkupienia, i tym samym ofiarą Nowego Przymierza”^[174].

Kościół naucza, że ofiara krzyża i ofiara Mszy świętej są „jedną i tą samą ofiarą”^[175], gdyż w każdej z nich Chrystus jest zarówno kapłanem, jak i ofiarą^[1367, 1407-1410]. Na krzyżu Chrystus ofiarował samego siebie bezpośrednio Ojcu. W trakcie Mszy świętej Chrystus ofiaruje samego siebie Ojcu przez ręce kapłana^[1088]. Tym niemniej, Chrystus ciągle pozostaje głównym kapłanem, gdyż Kościół uważa kapłana za „drugiego Chrystusa”^[176]^[1348, 1566]:

Kapłan nie istnieje już dłużej jako indywidualna osoba. Stał się on znakiem sakramentalnym,

reprezentantem Chrystusa, który jest obecny na ołtarzu i ofiaruje samego siebie jako ofiarę. Chrystus jest rzeczywistym kapłanem; On jest tym, który przeistacza chleb w swoje ciało, a wino w swoją krew, ofiarując je Ojcu Niebieskiemu jako dar sakramentalny.

Dogmatic Theology for the Laity^[177]

Kościół twierdzi, że Chrystus „ustanowił eucharystyczną Ofiarę swojego Ciała i Krwi, aby w niej na całe wieki, aż do swego przyjścia, utrwalić ofiarę krzyża”^[178] [1323, 1382]. Każda Msza święta ma być aktem „sakramentalnej odnowy”^[179] krzyża, mającym potrójny cel [1366]:

[Chrystus] pragnął pozostawić Kościołowi, swej umiłowanej Oblubienicy, ofiarę widzialną [zgodnie z wymaganiami ludzkiej natury], ażeby uobecniała tamtą krwawą ofiarę mającą się raz dokonać na krzyżu i aby aż do końca świata była jej trwałą pamiątką, a jej zbawcza moc służyła odpuszczaniu grzechów codziennie przez nas popełnianych.

Sobór Trydencki^[180]

Kościół opisuje tutaj trzy powiązania, które istnieją między Mszą świętą a krzyżem. Aby zrozumieć ofiarną naturę Mszy świętej, konieczne jest zbadanie każdego z tych trzech powiązań z osobna.

Każda Msza święta ponownym przedstawieniem ofiary krzyża

[1330, 1354, 1357]

Wyjaśniając znaczenie Ostatniej Wieczerzy, katolicyzm podkreśla, że Chrystus *oddzielnie* konsekrował chleb i wino. Najpierw przemienił chleb, następnie przemienił wino. Kapłan zachowuje tę samą kolejność w trakcie Mszy świętej:

Gdyż krew, która jest konsekrowana oddzielnie, ma na celu pokazanie wszystkim w sposób

bardziej dobitny mękę naszego Pana, Jego śmierć i charakter Jego cierpień.

The Roman Catechism^[181]

Z tej samej przyczyny w trakcie Mszy świętej chleb i wino *pozostają rozdzielone*:

[...] postaci zaś eucharystyczne, pod którymi jest On obecny, wyobrażają krwawe rozdzielenie Ciała i Krwi. W ten sposób to upamiętniające przedstawienie Jego śmierci, która w rzeczywistości miała miejsce na Kalwarii, powtarza się w poszczególnych ofiarach ołtarza dzięki tym rozdzielonym symbolom, które oznaczają i wyobrażają Chrystusa Jezusa w stanie ofiary.

Mediator Dei^[182]

W konsekwencji, w trakcie konsekracji chleba i wina ma miejsce *składanie w ofierze* Chrystusa:

Gdyż w trakcie ofiary Mszy świętej nasz Pan składany jest w ofierze, gdy „zaczyna On być sakramentalnie obecny – w wyniku wypowiedzenia słów konsekracji – jako duchowy pokarm wiernych, pod postaciami chleba i wina”.

Sobór Watykański II^[183]

Złożenie w ofierze to nic innego jak ceremonialne zabicie ofiary. Jednak Kościół twierdzi, że w trakcie Mszy świętej Chrystus nie cierpi, nie przelewa swojej krwi i nie umiera. Przeciwnie, Chrystus staje się „niekrwawą ofiarą”^[184], w wyniku której staje się sakramentalnie obecny pod postaciami chleba i wina jako „najświętsza ofiara”^[185] [1085, 1353, 1362, 1364, 1367, 1383, 1409, 1545].

Katolicyzm naucza, że kiedy Chrystus staje się obecny na ołtarzu w charakterze ofiary, to następnie ofiaruje samego siebie Bogu Ojcu przez ręce kapłana i w jedności z Kościołem [1354, 1357]:

Sprawowanie Eucharystii jest czynnością samego Chrystusa i Kościoła, w której Chrystus Pan,

Msza święta

przez posługę kapłana, siebie samego, obecnego substancjalnie pod postaciami chleba i wina, składa w ofierze Bogu Ojcu.

Kodeks Prawa Kanonicznego ^[186]

To powtórne złożenie Chrystusa w ofierze Ojcu ma miejsce, gdy kapłan modli się tymi słowami:

Pokornie Cię błagamy, wszechmogący Boże, niech Twój święty Anioł zanieś tę Ofiarę na ołtarz w niebie przed oblicze boskiego majestatu Twego, abyśmy przyjmując z tego ołtarza Najświętsze Ciało i Krew Twojego Syna, otrzymali obfite błogosławieństwo i łaskę.

Mszał rzymski ^[187]

Kościół uważa więc Mszę świętą za prawdziwą ofiarę ^[1365]:

Przenajświętsza Ofiara Ołtarza nie jest tylko prostym i zwykłym wspomnieniem męki i śmierci Jezusa Chrystusa, ale prawdziwym i właściwym ofiarowaniem, w którym Najwyższy Kapłan to samo czyni przez niekrwawą ofiarę, co uczynił już na krzyżu, ofiarowując siebie samego Ojcu Przedwiecznemu jako Hostię najmiłszą.

Mediator Dei ^[188]

Aby pomóc wiernym pamiętać o związku między ofiarą krzyża a ofiarą Mszy świętej, Kościół wymaga, aby podczas każdej Mszy świętej „krzyż był dla ludzi łatwo widoczny, albo na ołtarzu, albo gdzieś w jego pobliżu” ^[189].

Każda Msza święta pamiątką ofiary krzyża

[610-611, 1356-1358, 1362-1372]

Według Kościoła każda Msza święta:

[...] poucza nas, że poza krzyżem Pana naszego Jezusa Chrystusa nie ma zbawienia. Sam Bóg chce, aby nie ustawała taka ofiara.

Mediator Dei ^[190]

Msza święta „celebrowana jest na pamiątkę Chrystusa, przywołując szczególnie na myśl Jego błogosławioną mękę, chwalebne zmartwychwstanie i wniebowstąpienie”^[191]. Msza święta wyraża to na kilka sposobów. Jednym z nich jest tzw. *anamneza*: „Chrystus umarł, Chrystus zmartwychwstał, Chrystus powróci”^[192].

Każda Msza święta źródłem zbawczej mocy ofiary Chrystusa

[1366, 1407, 1416, 1566]

Katolicyzm naucza, że Chrystus ustanowił Eucharystię:

[...] po to, aby Kościół mógł mieć nieustanną ofiarę, przez którą nasze grzechy mogłyby zostać odkupione, a nasz niebieski Ojciec, często zasmucony naszymi przestępstwami, mógł odwrócić się od gniewu ku miłosierdziu, od surowości sprawiedliwego karania ku łagodności.

The Roman Catechism^[193]

Według wiary katolickiej, za każdym razem, kiedy kapłan ofiaruje Mszę świętą, gniew Boży skierowany przeciwko grzechowi zostaje uśmierzony. Podobnie jak sama ofiara na krzyżu, Msza święta jest ofiarą przebłagalną lub uśmierzającą:

A ponieważ w Boskiej ofierze, dokonującej się we Mszy świętej, jest obecny i w sposób bezkrwawy ofiarowany ten sam Chrystus, który na ołtarzu krzyża „ofiarował samego siebie” (por. Hbr 9,27) w sposób krwawy, dlatego święty Sobór naucza, że ofiara ta jest prawdziwie przebłagalna (kan. 3). Kiedy przystępujemy do Boga ze szczerym sercem i prawdziwą wiarą, z bojaźnią i ze czcią, skruszeni i pokutujący, przez nią „otrzymujemy miłosierdzie i znajdujemy łaskę w stosownej chwili” (Hbr 4,16). Pan przebłagany tą ofiarą, udzielając łaski i daru

Msza święta

pokuty, odpuszcza nawet bardzo wielkie przestępstwa i grzechy.

Sobór Trydencki [194]

Uśmierzenie gniewu jest skutkiem, który wywołuje ofiarę Mszy świętej w odniesieniu do Boga. Skutek wywoływany w odniesieniu do człowieka to oczyszczenie oraz uwolnienie grzesznika od kary za grzech [1371, 1394, 1416]:

Ciało Chrystusa, które przyjmujemy w Komunii, zostało „za nas wydane”, a Krew, którą pijemy, została „wylana za wielu na odpuszczenie grzechów”. Dlatego Eucharystia nie może jednoczyć nas z Chrystusem, nie oczyszczając nas równocześnie z popełnionych grzechów i nie zachowując nas od grzechów w przyszłości.

Katechizm Kościoła Katolickiego (1393)

Ofiara Mszy świętej przynosi korzyść zarówno żywym, jak i umarłym [1371, 1414, 1689]:

Dlatego też słusznie jest składana nie tylko za grzechy, kary, zadośćuczynienia i w innych potrzebach żyjących wiernych, ale według tradycji Apostołów także za zmarłych w Chrystusie, którzy jeszcze nie zostali całkowicie oczyszczeni (kan. 3).

Sobór Trydencki [195]

W ujęciu nowego *Katechizmu*:

Eucharystia jako ofiara jest także składana na wynagrodzenie za grzechy żywych i zmarłych, a także by otrzymać od Boga duchowe i doczesne dary.

Katechizm Kościoła Katolickiego (1414)

Kościół naucza, że „przeobfite owoce tej to krwawej ofiary otrzymujemy przez tę niekrwawą” [196], tzn. przez ofiarę Mszy świętej:

Stąd powszechną modlitwą Kościoła jest: *Tak często jak pamiątka tej ofiary jest celebrowana, tak często dokonywane jest dzieło zbawienia, tzn. przez tę bezkrwawą ofiarę płyną do nas najobfitsze owoce tej krwawej ofiary.*

The Roman Catechism^[197]

Wiara w to, że ofiara Mszy świętej posiada moc krzyża, jest wyrażana w liturgii eucharystycznej. Kapłan prosi Boga: „Wejrzyj, prosimy na dar Twojego Kościoła i przyjmij Ofiarę, przez którą nas pojednałeś ze sobą”^[198]. Następnie dodaje: „Prosimy Cię, Boże, aby ta Ofiara naszego pojednania z Tobą sprowadziła na cały świat pokój i zbawienie”^[199].

Biblijna odpowiedź

Koncepcja permanentnej ofiary za grzech jest obca biblijnemu chrześcijaństwu. Pismo Święte uczy, że „już więcej nie zachodzi potrzeba ofiary za grzechy” (Hbr 10,18). Chrystus pojednał nas z Bogiem „wprowadziwszy pokój przez krew Jego krzyża” (Kol 1,20). W przeciwieństwie do doktryny katolickiej, Pismo Święte naucza, że:

- ◆ Chrystus prosił, aby Go *wspominano*, a nie ofiarowywano.
- ◆ Dzieło *odkupienia* Chrystusa jest dokonane, a nie nadal dokonywane.
- ◆ Chrystus uczynił kapłanem *każdego* wierzącego, a nie kilku wybranych wierzących.

Chrystus prosił, aby Go wspominalo, a nie ofiarowywano

W czasie Ostatniej Wieczerzy Pan Jezus poinstruował swoich uczniów: „To czyńcie na moją pamiątkę!” (Łk 22,19). Słowo przetłumaczone jako *pamiątka* oznacza *przywoływanie na myśl*. Pan chciał, aby Jego uczniowie przywoływali sobie na myśl Jego dzieło zbawienia na krzyżu. Mając przed sobą chleb i wino,

symbole Jego ciała i krwi, mieli oni głosić śmierć Pana, aż przyjdzie (1 Kor 11,26). Spotkania chrześcijan, w czasie których to czyniono, nazywane były *łamaniem chleba* (Dz 2,42) i *Wieczerzą Pańską* (1 Kor 11,20). Były one pamiątką Jego śmierci.

Jednak Pismo Święte nigdzie nie nazywa Ostatniej Wieczerzy (paschalnego posiłku spożytego przez Pana i apostołów w noc wydania Go) lub Wieczerzy Pańskiej (pamiątkowego posiłku spożywanego przez chrześcijan) ofiarą. Tym niemniej, teologowie katoliccy uznają zarówno Ostatnią Wieczerzę, jak i Wieczerzę Pańską, za rzeczywiste ofiary. Rozważmy sześć argumentów z Pisma Świętego, które przedstawiają oni w celu uzasadnienia stanowiska Kościoła:

- ◆ Ofiara przepowiedziana przez Malachiasza:
Malachiasz prorokował, że w każdym miejscu będzie składana ofiara (Ml 1,11).
- ◆ Ofiara przepowiedziana przez Jezusa:
Jezus prorokował, że w każdym miejscu będzie składana ofiara (J 4,21).
- ◆ Ofiara składana według porządku Melchizedeka:
Jezus jako kapłan ofiarował chleb i wino według porządku Melchizedeka (Ps 110,4).
- ◆ Użycie czasu teraźniejszego:
W trakcie Ostatniej Wieczerzy Jezus mówił o swojej ofierze w czasie teraźniejszym (Łk 22,19-20).
- ◆ Ofiara Nowego Przymierza:
Chrystus, nasza Pascha, jest ofiarą Nowego Przymierza (1 Kor 5,7).
- ◆ Ofiara ołtarza:
Paweł mówił o Wieczerzy Pańskiej jako ofierze ołtarza (1 Kor 10,21).

Przepowiedziana przez Malachiasza

Kościół katolicki mówi, że Malachiasz prorokował, iż pewnego dnia wszystkie narody będą składać ofiary. Pismo Święte mówi:

Albowiem od wschodu słońca aż do jego zachodu wielkie będzie imię moje między narodami, a na każdym miejscu dar kadzielny będzie składany imieniu memu i ofiara czysta.

Księga Malachiasza 1,11

Kościół katolicki naucza, że Eucharystia jest wypełnieniem prorocstwa Malachiasza [1350, 2643]:

Jest to owa czysta ofiara, której nie może splamić żadna niegodność i nieprawość tych, którzy ją składają; a Pan zapowiedział przez Malachiasza, że Jego imieniu, które będzie wielkie wśród narodów, „na każdym miejscu będzie składana ofiara czysta” (Ml 1,11).

Sobór Trydencki^[200]

Zarówno katolickie tłumaczenie, jak i interpretacja Księgi Malachiasza 1,11 są wątpliwe. W oryginale nie użyto tu powszechnego hebrajskiego terminu *ofiara*. Faktycznie werset ten jest jedynym miejscem w Starym Testamencie, w którym występuje hebrajskie słowo przetłumaczone tutaj jako *ofiara*. Jak to ma miejsce w przypadku wielu innych rzadko używanych słów, znaczenie tego słowa jest niepewne. Wiadomo, że jego słowem źródłowym jest określenie „spowodować wzniesienie się dymu”^[201]. Tłumacze czołowych przekładów protestanckich uważają, że słowo to odnosi się do kadzidła: „na każdym miejscu dar kadzielny będzie składany” (Ml 1,11). Starożytne greckie tłumaczenie Starego Testamentu, zwane *Septuagintą*²⁷, również używa tutaj słowa *kadzidło*.

---

27. *Septuaginta* (LXX) jest najstarszym przekładem Starego Testamentu na język grecki, powstałym na przestrzeni III-I wieku p.n.e. na użytek Żydów w Egipcie. Dla mówiących po grecku pierwszych chrześcijan *Septuaginta* była Pismem Świętym. (*przyp. red.*).

Dodatkowo, określenie *ofiara czysta*, używane przez Malachiasza, niekoniecznie odnosi się do ofiary za grzech. W innych miejscach Starego Testamentu słowo przetłumaczone tutaj jako *ofiara* odnosi się do ofiary pokarmowej, będącej dobrowolnym aktem wdzięczności, a nie do ofiary za grzech (Kpł 6,14-23).

W końcu, Malachiasz mówi o czasie, kiedy imię Pana „wielkie będzie [...] między narodami” (Ml 1,11). Z pewnością nie odnosi się to do obecnego czasu. Dzisiaj imię Chrystusa jest przedmiotem szyderstw i drwin. Kontekst proroctwa Malachiasza wskazuje w oczywisty sposób, że mówi ono o wydarzeniach przyszłych, które nastąpią po powtórny przyjsciu Chrystusa.

Nawiasem mówiąc, określanie przez Kościół katolicki Mszy świętej jako „czystej ofiary, której nie może splamić żadna niegodność i nieprawość tych, którzy ją składają”^[202], wyraża inne błędne przekonanie. Mianowicie Kościół naucza, że ofiara Mszy świętej jest święta i akceptowalna dla Boga, bez względu na duchowy stan kapłana, który ją ofiaruje ^[1128]^[203]. Innymi słowy, jeśli prawidłowo wyświęcony kapłan ofiaruje Mszę świętą, to ofiara jest święta dla Pana nawet wtedy, gdy ofiarujący ją kapłan osobiście praktykuje najnikczemniejszy z grzechów. Z drugiej strony, Pismo Święte naucza, że „ofiara występnych obrzydła Panu” (Prz 15,8).

Przepowiedziana przez Jezusa

Uczeni katoliccy twierdzą, że Jezus przepowiedział ofiarę Mszy świętej, gdy powiedział do samarytańskiej niewiasty:

Rzekła do Niego kobieta: [...] Ojcowie nasi oddawali cześć Bogu na tej górze [Górze Gerizim], a wy mówicie, że w Jerozolimie jest miejsce, gdzie należy czcić Boga. Odpowiedział jej Jezus: Wierz Mi, kobieto, że nadchodzi godzina, kiedy ani na tej górze, ani w Jerozolimie nie będziecie czcili Ojca.

Ewangelia według Jana 4,19-21

Ojciec Matthias Premm – katolicki autor – komentuje ten fragment Pisma w następujący sposób:

Tak więc, nie tylko w Jerozolimie lub na Górze Gerizim, lecz na całej Ziemi („od wschodu słońca aż do jego zachodu” – mówi Malachiasz) będzie składana ofiara.

Dogmatic Theology for the Laity^[204]

Jednak Jezus nie powiedział, że będzie składana *ofiara* na całym świecie; On powiedział, że będzie miało miejsce *oddawanie czci* (J 4,21). W następnych wersetach nazywa to oddawaniem czci „w Duchu i prawdzie” (J 4,23). Jezus w ogóle nie wspomina o ofiarach przebłagalnych.

Porządek Melchizedeka

Podczas Mszy świętej kapłan prosi Boga, aby spojrzał przychylnie na konsekrowany chleb i wino, i przyjął je tak, jak przyjął „tę ofiarę, którą [...] złożył Twój najwyższy kapłan Melchizedek”^[205]. Kościół naucza, że w Księdze Rodzaju 14,18 Melchizedek ofiarował Bogu chleb i wino. Kościół mówi, że ta ofiara wskazywała na ofiarowanie ciała i krwi Chrystusa pod postaciami chleba i wina w trakcie Ostatniej Wieczerzy [1333, 1350, 1544]. Kościół mówi, że z tego powodu Chrystus jest nazwany w Piśmie Świętym „Kapłanem na wieki na wzór Melchizedeka” (Ps 110,4).

Jednak Pismo Święte nigdzie nie mówi, że Melchizedek *ofiarował* chleb i wino. Fragment Pisma Świętego, na który Kościół powołuje się – Księga Rodzaju 14,13-24 – jest sprawozdaniem ze zwycięskiego powrotu Abrahama i jego wojska z wielkiej bitwy. Gdy zbliżali się do Jerozolimy, Melchizedek wyszedł naprzeciw Abrahamowi, aby go pozdrowić:

Melchizedek zaś, król Szalemu, wyniósł chleb i wino; a ponieważ był on kapłanem Boga Najwyższego, błogosławił Abrama, mówiąc: Niech będzie błogosławiony Abram przez Boga Najwyższego, Stwórcę nieba i ziemi! Niech będzie

błogosławiony Bóg Najwyższy, który w twe ręce
wydał twoich wrogów!

Księga Rodzaju 14,18-20

Najbardziej naturalna interpretacja tego wydarzenia jest następująca: Melchizedek wyszedł, aby chwalić Boga i pobłogosławić Abrahama z powodu zwycięstwa. Chleb i wino były posiłkiem dla zmęczonych żołnierzy Abrahama. W każdym razie nie ma żadnej wzmianki o jakiegokolwiek ofierze.

Dlaczego więc Pan Jezus jest nazwany „Kapłanem na wieki na wzór Melchizedeka” (Ps 110,4)? Biblijną przyczyną takiego porównania jest to, że zarówno Chrystus, jak i Melchizedek, są przedstawieni w Piśmie Świętym jako nieśmiertelni.

Z żydowskiego punktu widzenia Melchizedek jest traktowany jak człowiek, który nigdy się nie urodził i nigdy nie umarł. W Księdze Rodzaju 14 pojawia się on na scenie historii bez właściwego żydowskiego wprowadzenia. Nie ma żadnej wzmianki o jego rodowodzie; nie jest nawet wymienione imię jego ojca lub matki. Wydaje się, jak gdyby Melchizedek żył od zawsze. Melchizedek spotyka się z Abrahamem, a następnie oddala się. Od tego momentu nigdy nie słyszymy o jego śmierci. Wydaje się, jak gdyby Melchizedek nigdy nie umarł. Pismo Święte mówi o Melchizedeku:

Bez ojca, bez matki, bez rodowodu, nie ma
ani początku swych dni, ani też końca życia,
upodobniony zaś do Syna Bożego, pozostaje kapłanem na zawsze.

List do Hebrajczyków 7,3

Właśnie nieśmiertelne życie stanowi biblijny związek między Jezusem i Melchizedekiem. Oboje są kapłanami niemającymi „ani początku swych dni, ani też końca życia” (Hbr 7,3). Dlatego Jezus jest nazwany „kapłanem na wieki na wzór Melchizedeka” (Ps 110,4; Hbr 5,6; Hbr 7,17). Ani o Jezusie, ani o Melchizedeku Pismo Święte nie mówi, że złożyli ofiarę z chleba i wina.

Użycie czasu teraźniejszego

Uczeni katoliccy twierdzą, że Chrystus wypowiadając określone stwierdzenia podczas Ostatniej Wieczerzy nie pozostawił wątpliwości, że tej nocy złożył ofiarę [1365]. Pan nie powiedział po prostu: „To jest Ciało moje” (Mt 26,26) oraz „to jest moja Krew” (Mt 26,28), lecz dodał następujące słowa: „[...]”, które za was będzie wydane” (Łk 22,19) oraz „[...]”, która za was będzie wylana” (Łk 22,20). Ojciec A. Tanquerey wyjaśnia, w jaki sposób sformułowania te wspierają stanowisko katolickie w tej kwestii:

Lecz słowa te same przez się oznaczają, że ciało i krew Chrystusa były ofiarowane jako prawdziwa ofiara [...]. Te same słowa oznaczają *faktyczną ofiarę w trakcie samej wieczerzy*. W języku greckim użyto czasu teraźniejszego: *jest wydane, jest wylewana*; o krwi Chrystusa mówi się, że wylewa się z *kielicha* – oznacza to krew znajdującą się w kielichu, nie zaś krew, która będzie przelana na krzyżu.

A Manual of Dogmatic Theology^[206]

Innymi słowy, katoliccy uczeni twierdzą, że skoro w trakcie Ostatniej Wieczerzy Chrystus mówił o swojej ofierze w czasie *teraźniejszym*, to ofiara ta była natychmiast złożona. Dlatego Ostatnia Wieczerza była prawdziwą ofiarą. A skoro Ostatnia Wieczerza była pierwszą Mszą świętą, więc dzisiaj każda Msza święta jest także ofiarą.

Ta interpretacja ignoruje fakt, że wyrażenia „[...]” które za was będzie wydane” (Łk 22,19) i „[...]” która za was będzie wylana” (Łk 22,20) są tłumaczeniami greckich imiesłów. Imiesłów czasu teraźniejszego niekoniecznie odnosi się do wydarzenia dziejącego się w czasie teraźniejszym: „Zależności czasowe wyrażane przez imiesłów nie odnoszą się do jego czasu, lecz odnoszą się do znaczenia jego kontekstu”^[207].

W kontekście tego fragmentu Pisma Świętego Jezus mówi o swojej śmierci, która nastąpi nazajutrz. Używa On imiesłowu

czasu teraźniejszego, aby jasno przekazać pewność tego *przyszłego* zdarzenia. Greka pozwala na wyrażenie takiego przyszłego znaczenia czasu teraźniejszego^[208]. Nawet tłumacze katolickiego przekładu *New American Bible (NAB)*²⁸ uznają, że Jezus używał podczas Ostatniej Wieczerzy czasu teraźniejszego, gdy mówił o przyszłym wydarzeniu:

Wziąwszy więc chleb i podziękowawszy, złamał go i dał im mówiąc: To jest moje ciało, które za was *będzie wydane*. To czyńcie na moją pamiątkę. Podobnie kielich po wieczerzy, mówiąc: To jest kielich nowego przymierza w mojej krwi, która za was *będzie wylana*.

Ewangelia według Łukasza 22,19-20, w przekładzie NAB

Jezus nie wylał swojej krwi w czasie Ostatniej Wieczerzy, lecz na krzyżu. Absurdalną rzeczą jest twierdzić, że Jego krew „wylewa się z kielicha”^[209] na odpuszczenie grzechów.

Ofiara Nowego Przymierza

Ostatnia Wieczerza miała miejsce w trakcie święta Paschy. Zgodnie z Prawem Mojżeszowym Chrystus i Jego uczniowie obchodzili to święto zabijając, piekąc i spożywając baranka (Wj 12). Kościół katolicki twierdzi, że Chrystus obchodzący starą Paschę „ustanowił Nową Paschę, aby Kościół przez posługę kapłanów składał Go w ofierze pod widzialnymi znakami”^[210] [1339-1340]. Kościół twierdzi, że ta nowa ofiara paschalna dokonuje naszego odkupienia [1068, 1364, 1405]:

Ilekroć sprawowana jest na ołtarzu ofiara krzyża, w której „Chrystus został złożony w ofierze jako nasza Pascha” (1 Kor 5,7), dokonuje się dzieło naszego odkupienia.

Sobór Watykański II^[211]

---

28. *New American Bible (NAB)* jest podstawowym katolickim przekładem Pisma Świętego na język angielski, który jest w użyciu w Stanach Zjednoczonych od 1970 roku (*przyp. red.*).

Kościół ponownie wychodzi poza to, czego uczy Pismo Święte. Pismo Święte nigdzie nie stwierdza, że Ostatnia Wieczerza, Wieczerza Pańska lub Msza święta są ofiarami Nowego Przymierza. Jediną ofiarą przebłagalną Nowego Przymierza jest ofiara złożona na krzyżu – dzieło odkupienia dokonane przez Chrystusa. To właśnie dlatego, Paweł pisząc „Chrystus bowiem został złożony w ofierze jako nasza Pascha” (1 Kor 5,7) użył czasownika, który wyraża czyn przeszły^[212]. Chrystus *nie jest* ofiarowany; On *został* ofiarowany na krzyżu.

Ofiara ołtarza

Paweł napisał do Koryntian:

Nie możecie pić z kielicha Pana i z kielicha demonów; nie możecie zasiadać przy stole Pana i przy stole demonów.

1 List do Koryntian 10,21

Kościół katolicki twierdzi, że werset ten ukazuje pojmowanie przez Pawła Wieczerzy Pańskiej jako ofiary.

Na tę ofiarę wskazuje jasno Apostoł Paweł, kiedy pisząc do Koryntian, mówi, że ci, którzy splamili się „uczestniczeniem w stole demonów, nie mogą uczestniczyć w stole Pana” (1 Kor 10,21); w obu wypadkach przez stół rozumie ołtarz.

Sobór Trydencki^[213]

Kościół chce tutaj zastąpić słowo *stół* słowem *ołtarz*, ponieważ ołtarze są przeznaczone do składania ofiar, podczas gdy stoły do spożywania posiłków. Ta zamiana wzmocniłaby twierdzenie Kościoła, że pierwsi chrześcijanie traktowali Wieczerzę Pańską jako ofiarę. Jednak taka zamiana nie może być usprawiedliwiona.

Co więcej, Paweł posiada dobry powód dla użycia słowa *stół* w 1 Liście do Koryntian 10,21. Uczestniczenie w „stole demonów” (1 Kor 10,21) odnosi się do znanej praktyki religii hellenistycznej, w ramach której jej uczestnicy spożywali kultowe

posiłki: „Uczestnik posiłku wierzył, że zasiada przy stole boga oraz w to, że przez spożywanie posiłku wchodzi z nim w społeczność”^[214]. Paweł ostrzegał chrześcijan w Koryncie, że nie mogą oni uczestniczyć w tych pogańskich posiłkach religijnych i równocześnie „zasiadać przy stole Pana” (1 Kor 10,21). Paweł mówił o „stole Pana” (1 Kor 10,21), ponieważ pierwsi chrześcijanie traktowali Wieczerzę Pańską jako wspólny posiłek, spożywany na pamiątkę Chrystusa, a nie jako ofiarę.

Dzieło odkupienia Chrystusa jest całkowicie dokonane

Na krótko zanim Pan oddał swojego ducha na krzyżu, zawołał: „Dokonało się!” (J 19,30). Jego dzieło odkupienia dokonało się przez złożenie ofiary.

W Ewangelii według Jana 19,30 grecki czasownik użyty jest w *czasie terażniejszym dokonanym*. „Czas terażniejszy dokonany wskazuje na proces, lecz postrzega ten proces jako działanie, które osiągnęło swój punkt kulminacyjny i znajduje się w stanie końcowym”^[215]. Innymi słowy, zbawcze dzieło Chrystusa zostało zakończone na krzyżu i taki jest jego stan obecny. Werset ten mógłby zostać przetłumaczony w następujący sposób: „Zostało i jest dokonane” (J 19,30)^[216].

Katolicyzm błędnie interpretuje dzieło Chrystusa *dokona-
ne* na krzyżu twierdząc, że ofiara krzyża jest *kontynuowana* we Mszy świętej. Kościół twierdzi, że „sam Bóg chce, aby nie ustawała taka ofiara”^[217]. Kościół twierdzi także, że Chrystus „złożył ofiarę z samego Siebie za nasze grzechy i wiecznie ją składa”^[218]. Według teologii katolickiej, w trakcie 120 milionów Mszy świętych sprawowanych każdego roku, mają miejsce cztery opisane poniżej rzeczy^[219].

Złożenie w ofierze

Jak widzieliśmy, Kościół naucza, że w trakcie każdej Mszy świętej przez słowa i czynności kapłana Chrystus jest ofiarowany – tj. uobecniany na ołtarzu w charakterze ofiary pod postaciami

chleba i wina. Kościół mówi, że to wydarzenie „nie jest tylko prostym i zwykłym wspomnieniem męki i śmierci Jezusa Chrystusa, ale prawdziwym i właściwym ofiarowaniem, w którym Najwyższy Kapłan to samo czyni przez niekrwawą ofiarę, co uczynił już na krzyżu, ofiarowując siebie samego Ojcu Przedwiecznemu jako Hostię najmiłszą”^[220]. Doktryna ta straszliwie wypacza obecny stan zmartwychwstałego i uwielbionego Pana Jezusa Chrystusa. Pismo Święte naucza, że „Chrystus powstawszy z martwych, już więcej nie umiera, śmierć nad Nim nie ma już władzy” (Rz 6,9). Sam Chrystus objawia się jako żyjący: „Byłem umarły, a oto jestem żyjący na wieki wieków” (Ap 1,18), a następnie dodaje: „i mam klucze śmierci i Otchłani” (Ap 1,18). Czy żyjący, który posiada wszelką moc nad śmiercią, ma ciągle umierać? Czy ci, za których umarł, mają go ciągle uśmiercać? Z pewnością nie. Co więcej, Pismo Święte nigdzie nie wspomina o bezkrwawej ofierze. Pismo Święte naucza, że „bez rozlania krwi nie ma odpuszczenia grzechów” (Hbr 9,22). Jeśli nie ma przelania krwi, nie ma też przebłagania, „ponieważ krew jest przebłaganiem za życie” (Kpł 17,11).

Ponowne przedstawienie ofiary krzyża

Kościół naucza, że w trakcie każdej Mszy świętej Chrystus „to samo czyni przez niekrwawą ofiarę, co uczynił już na krzyżu, ofiarowując siebie samego Ojcu Przedwiecznemu jako Hostię najmiłszą”^[221]. W *Modlitwie eucharystycznej* kapłan prosi Boga: „Wejrzyj, prosimy na dar Twojego Kościoła i przyjmij Ofiarę, przez którą nas pojednałeś ze sobą”^[222]. Kościół wyjaśnia, że kapłan modli się o to, aby „Ciało i Krew Chrystusa mogły stać się akceptowalną ofiarą, która przynosi zbawienie całemu światu”^[223].

To powtórne przedstawienie Chrystusa w stanie ofiary, rzekomo dokonujące się w trakcie Mszy świętej miliony razy każdego roku, wypacza już *przyjęte* dzieło Chrystusa. Pismo Święte naucza, że Chrystus tylko raz złożył ofiarę swojego życia Ojcu. Po swojej śmierci Pan Jezus przeszedł „przez wyższy i doskonalszy [...] przybytek” (Hbr 9,11). Jego celem jest „wstawiać się za nami

przed obliczem Boga” (Hbr 9,24). Jezus wszedł do tronowej sali Boga „nie przez krew kozłów i cielców, lecz przez własną krew” (Hbr 9,12). Jego celem było dokonanie „przebłagania za grzechy ludu” (Hbr 2,17). On „wszedł raz na zawsze do Miejsca Świętego i osiągnął wieczne odkupienie” (Hbr 9,12).

Ojciec przyjął doskonałą ofiarę Chrystusa bez żadnych zastrzeżeń. „Baranek zabity jest godzien otrzymać potęgę i bogactwo, i mądrość, i moc, i cześć, i chwałę, i błogosławieństwo” (Ap 5,12) – będzie pieśnią chwały niezliczonych aniołów w niebie przez całą wieczność.

Na ziemi Ojciec zmanifestował przyjęcie dzieła Chrystusa przez dramatyczne usunięcie jednego z zasadniczych symboli oddzielenia, które grzech spowodował między Bogiem i człowiekiem. W Starym Testamencie Bóg nakazał, aby w żydowskiej świątyni gruba zasłona odgradzała miejsce, w którym mogli służyć kapłani według porządku Aarona, od Miejsca Najświętszego, w którym mieszkał sam Bóg. Pismo Święte mówi, że gdy Chrystus oddał swego ducha, wtedy „zasłona przybytku rozdarła się na dwoje z góry na dół” (Mt 27,51). Usunięcie tej bariery między Bogiem a człowiekiem oznaczało, że dokonane przez Chrystusa dzieło odkupienia zostało przyjęte.

Największa manifestacja przyjęcia ofiary Chrystusa przez Ojca nastąpiła trzy dni później. Pismo Święte mówi, że Jezus został „wskrzyszony z martwych dla naszego usprawiedliwienia” (Rz 4,25). Ofiara Chrystusa za grzech została przyjęta (1 Kor 15,17-20).

Mówiąc o Chrystusie, Pismo Święte naucza dalej: „dokonawszy oczyszczenia z grzechów, zasiadł po prawicy Majestatu na wysokościach” (Hbr 1,3). On zasiadł tam, ponieważ Jego dzieło zostało zakończone. On pozostaje tam do dzisiaj i będzie tam przebywał aż do dnia, który nadejdzie: „Ten przeciwnie, złożony raz na zawsze jedną ofiarę za grzechy, zasiadł po prawicy Boga, oczekując tylko, aż nieprzyjaciele Jego staną się podnóżkiem pod Jego stopy” (Hbr 10,12-13).

Katolicka Msza święta wypacza te prawdy, wzywając Chrystusa z Jego tronu na ziemię dziesiątki tysięcy razy każdego dnia, prosząc Go, aby powtórnie wszedł do Miejsca Najświętszego i powtórnie ofiarował siebie swojemu Ojcu. Chrystus rzekomo stoi w Miejscu Najświętszym, gdy kapłan prosi Boga na ziemi: „Boże, przyjmij łaskawie tę Ofiarę od nas, sług Twoich, i całego ludu Twego”^[224]. To nieustanne ofiarowanie jest zaprzeczeniem zakończonego i przyjętego dzieła Chrystusa.

Uśmierzenie gniewu

Katolicyzm naucza, że ofiara Mszy świętej jest „prawdziwie prześlągalna”^[225] i posiada „nieskończoną wartość”^[226]:

Dlatego też słusznie jest składana nie tylko za grzechy, kary, zadośćuczynienia i w innych potrzebach żyjących wiernych, ale według tradycji Apostołów także za zmarłych w Chrystusie, którzy jeszcze nie zostali całkowicie oczyszczeni (kan. 3).

Sobór Trydencki^[227]

Kościół katolicki mówi, że dzięki każdej Mszy świętej uśmierzanym jest gniew Boży skierowany przeciwko grzechowi [1371, 1414]:

[...] ofiara ta jest prawdziwie prześlągalna (kan. 3) [...]. Pan prześlągalany tą ofiarą, udzielając łaski i daru pokuty, odpuszcza nawet bardzo wielkie przestępstwa i grzechy.

Sobór Trydencki^[228]

Przeciwnie, ofiara Mszy świętej obraża Pana. Bóg powiedział nam już, że ofiara Chrystusa, złożona raz na zawsze na krzyżu, w pełni Go satysfakcjonuje: „W Nim mamy odkupienie przez Jego krew – odpuszczenie występków, według bogactwa Jego łaski” (Ef 1,7). „Daje nam zaś świadectwo Duch Święty, skoro powiedział: [...] A na ich grzechy oraz ich nieprawości więcej już nie wspomnę” (Hbr 10,15-17). Wniosek nasuwa się

Mistyczna tajemnica Mszy świętej

Jeśli masz trudności ze zrozumieniem istoty Mszy świętej, to pociesz się: nie jesteś sam. Według Kościoła, Msza święta to „wprawiające w drżenie misterium”^[231]. Nawet większość katolików nie rozumie istoty Mszy świętej.

To oczywiście sprawia, że wyjaśnienie katolikowi błędów związanych z Mszą świętą staje się zadaniem jeszcze trudniejszym. Zanim spróbujemy to zrobić, razem ze swoim katolickim przyjacielem możecie potrzebować dokonania przeglądu nauki Kościoła katolickiego na ten temat. Prosty katechizm, możliwy do nabycia w każdej księgarni katolickiej, będzie w tym względzie użyteczną pomocą.

Ponieważ Msza święta jest tajemnicą, dyskusowanie o niej z katolikami może być frustrujące. Jeśli jednak będziesz unikał używania pewnych określeń, to możesz osiągnąć zamierzony rezultat. Oto kilka wskazówek w tym względzie.

Mówiąc o Chrystusie obecnym pod postaciami eucharystycznymi, możesz stwierdzić, że On jest *prawdziwie, rzeczywiście, całkowicie i stale* obecny. Lecz jeśli powiesz, że On jest *fizycznie* obecny, to Twój katolicki przyjaciel może dojść do następującego wniosku: „Ty po prostu nie rozumiesz”. Znający się na rzeczy katolik poinformuje Cię, że stwierdzenie, iż Chrystus jest fizycznie obecny, implikowałoby, że jest On *lokalnie* obecny. Tak nie jest^[232]. Kościół mówi, że Chrystus jest *substancjalnie* obecny. To właśnie dlatego, mimo że Chrystus jest obecny, to nie wydaje się być obecny. On jest obecny w *wyjątkowy* sposób. Kościół mówi, że jest to tak wyjątkowy sposób, iż nie ma on żadnego odpowiednika w przyrodzie. Oczywiście to czyni Eucharystię rzeczą trudną do zrozumienia (albo krytykowania) dla kogokolwiek.

sam: „Gdzie zaś jest ich odpuszczenie, tam już więcej nie zachodzi potrzeba ofiary za grzechy” (Hbr 10,18). Z tego powodu Pismo Święte wielokrotnie określa ofiarę na krzyżu jako „raz na zawsze” złożoną ofiarę Chrystusa (Hbr 7,27; Hbr 9,12; Hbr 9,26; Hbr 9,28; Hbr 10,10; Rz 6,10; 1 P 3,18). Kontynuowanie prób uśmierzenia gniewu Boga przy pomocy nieustannej ofiary jest aktem niewiary.

Dodatkowo, nie mów, że w trakcie Mszy świętej Chrystus jest *powtórnie ofiarowany* lub że Msza święta jest *powtórzeniem* ofiary krzyża. Możesz powiedzieć, że Msza święta jest *powtórzeniem* Ostatniej Wieczerzy, ale nie krzyża. Ona go nie *powtarza*. Kościół mówi, że Msza święta *odnawia* lub *powtórnie przedstawia* krzyż. Kościół mówi, że Msza święta *jest* krzyżem. Tylko *sposób*, w jaki ofiara jest składana, jest inny (moglibyśmy dodać, że czas jej składania też różni się o około 2000 lat!). Co więcej, chociaż mówi się, że każde ofiarowanie Mszy świętej uśmierza gniew Boga, to jednak Kościół z naciskiem podkreśla, że nie jest to *inna* ofiara. Kościół mówi, że każda Msza święta jest raz na zawsze złożoną ofiarą na krzyżu. „Misterium Paschalne Chrystusa [...] nie może pozostawać jedynie w przeszłości”, lecz „przekracza wszelkie czasy i jest w nich stale obecne” (1085).

Jeszcze jedno: nigdy nie mów, że Chrystus *umiera* w trakcie Mszy świętej. Według Kościoła Chrystus nie umiera, On jest *składany w ofierze*. W czasie konsekracji Chrystus jest przedstawiany *w swojej śmierci* lub *w stanie ofiary*, lecz nie umiera, aby się nią stać. Nie wyjaśnia się, jak to jest możliwe. W jakiś sposób Chrystus nie umiera w trakcie Mszy świętej. W trakcie Mszy świętej Chrystus ani nie cierpi, ani nie umiera, gdyż jest to *bezkrwawa* ofiara. Chociaż Kościół naucza, że kapłan przeistacza wino w *krew Chrystusa* i ofiaruje je Ojcu, to jednak Msza święta w jakiś sposób ciągle pozostaje *bezkrwawą* ofiarą!

Uważaj na słowa, których używasz, a unikniesz sklasyfikowania Cię jako jeszcze jednego poszukiwacza dziury w całym. A jeśli naprawdę nie rozumiesz, o co tu chodzi, to pamiętaj o tym, że nawet najlepsi z katolickich uczonych przyznają, iż Msza święta jest „wprawiającym w drżenie misterium”^[233], którego znaczenie nie jest oczywiste ani dla zmysłów, ani dla intelektu.

Zastosowanie

Katolicyzm naucza w końcu, że w trakcie każdej Mszy świętej katolicy dostępują błogosławieństw Golgoty:

Dostojna Ofiara Ołtarza jest zaś najcenniejszym narzędziem, przy pomocy którego zasługi powstałe z krzyża Boskiego Zbawiciela dostają się wierzącym.

Mediator Dei^[229]

Ponieważ zasługi krzyża są dostępne głównie przez Mszę świętą, Kościół nalega więc, aby kapłani celebrowali Eucharystię, nazywaną „sakramentem Odkupienia”⁽¹⁸⁴⁶⁾, często, a jeśli to możliwe, nawet codziennie. Kapłani powinni to czynić, mając na względzie zbawienie świata:

Z ojcowskiego i zatroskanego serca polecamy kapłanom, którzy są naszą największą radością i koroną w Panu, aby pamiętali o władzy, którą otrzymali od wyświęcającego ich biskupa – władzy składania Bogu Ofiary i odprawiania Mszy w imię Pana za żywych i umarłych. Polecamy, aby odprawiali Mszę codziennie w sposób godny i bogobojny tak, aby zarówno oni sami, jak i pozostali wierni, mogli radować się z korzyści płynących bardzo obficie z Ofiary Krzyża. Czyniąc tak wielce przyczyniają się do zbawienia rodzaju ludzkiego.

Mysterium Fidei^[230]

Ponownie czytamy^[1405]:

W misterium Ofiary eucharystycznej, w którym kapłani wypełniają swoje główne zadanie, dokonuje się nieustannie dzieło naszego odkupienia.

Sobór Watykański II^[234]

Papież Pius XII napisał o Chrystusie:

Również i na ołtarzach ofiarowuje się co dzień dla naszego odkupienia, abyśmy uwolnieni od wiecznego potępienia mogli należeć do grona wybranych.

Mediator Dei^[235]

Ten związek pomiędzy dziełem odkupienia a Mszą świętą jest również wyrażany w liturgii eucharystycznej. Kapłan modli się nad darami:

Panie, nasz Boże, daj nam godnie uczestniczyć w świętych obrzędach, ilekroć bowiem

sprawujemy pamiątkę Ofiary Chrystusa, spełnia się dzieło naszego odkupienia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Mszał rzymski^[236]

To stoi w sprzeczności z Pismem Świętym. Pismo Święte naucza, że Bóg obdarza każdego wierzącego „wszelkim błogosławieństwem duchowym na wyżynach niebieskich” (Ef 1,3) za darmo i natychmiast. To błogosławieństwo zlewa na swoje dzieci w Chrystusie (Ef 1,7-8). Nigdzie Bóg nie wymaga od chrześcijanina uczestnictwa w nieustannej ofierze po to, aby mógł on otrzymać swoje błogosławieństwo w Chrystusie. Nauka Kościoła katolickiego, że ofiara Mszy świętej jest „najcelniejszym narzędziem, przy pomocy którego zasługi powstałe z krzyża Bożego Zbawiciela dostają się wierzącym”^[237], jest jeszcze jednym sposobem, przy pomocy którego Kościół uzależnia ludzi od siebie w sprawie Bożych błogosławieństw.

Chrystus uczynił kapłanem każdego wierzącego

Skoro chrześcijanie nie mają żadnej potrzeby uczestnictwa w nieustannej ofierze za grzech, nie potrzebują więc katolickiego kapłaństwa. Chrześcijanie nie potrzebują, by ktoś inny funkcjonował w charakterze ich kapłana, gdyż Pismo Święte uczy, że każdy wierzący jest powołany do kapłańskiej służby dla Boga. W Apokalipsie Jana 1,6 Jan pisze, że Chrystus uczynił wszystkich wierzących królestwem kapłanów (zobacz także: Ap 5,10; Ap 20,6). Apostoł Piotr pisze, że każdy prawdziwie wierzący jest uczestnikiem „królewskiego kapłaństwa” (1 P 2,9). Wszyscy wierzący są „budowani jako duchowa świątynia, by stanowić święte kapłaństwo, dla składania duchowych ofiar” (1 P 2,5). Tymi ofiarami są: oddane życie chrześcijańskie (Rz 12,1), finansowe wsparcie służby chrześcijańskiej (Flp 4,18) i chwała dla Boga (Hbr 13,15), lecz *nie* jest nią nieustanna ofiara za grzech.

Kościół katolicki uznaje, że Pismo Święte mówi o *generalnym* lub *powszechnym* kapłaństwie wierzących ^{[941, 1141, 1546,}

1591]^[238]. Kościół naucza, że katolicy stają się częścią tego kapłaństwa poprzez chrzest [748, 1268]. To powszechne kapłaństwo umożliwia danej osobie czynienie takich rzeczy, jak: uczestnictwo w Eucharystii, czytanie Słowa Bożego w trakcie kościelnych nabożeństw, przyjmowanie sakramentów, modlitwę i spełnianie dobrych uczynków [901-903, 1657].

Kościół naucza, że poza kapłaństwem powszechnym istnieje także kapłaństwo *służebne* lub *hierarchiczne* [1142, 1547, 1592]^[239]. To kapłaństwo jest dostępne tylko dla mężczyzn [1577, 1598]. W Kościele katolickim kandydaci do tego kapłaństwa muszą być stanu wolnego i muszą być zdecydowani żyć w celibacie [1599]. Dana osoba staje się uczestnikiem kapłaństwa służebnego przez włożenie rąk biskupa w trakcie udzielania *sakramentu święceń* [1573, 1597]. W ten oto sposób mężczyźni „zostają naznaczeni szczególnym znamięm i wskutek tego upodabniają się do Chrystusa Kapłana, tak iż mogą działać w osobie Chrystusa Głowy”^[240] [1548]. Przez wyświęcenie otrzymują oni „władzę konsekrowania i ofiarowywania prawdziwego ciała i krwi Pańskiej, a także odpuszczania i zatrzymywania grzechów”^[241] [1411, 1461, 1566]. Ich uczestnictwo w służebnym kapłaństwie jest stałe: „Od momentu, kiedy mężczyzna zostaje wyświęcony na kapłana, jego kapłaństwo jest stałe, podobnie jak kapłaństwo Chrystusa ‘według porządku Melchizedeka’ (Hbr 5; Hbr 6; Hbr 7)”^[242] [1582]. Kościół twierdzi, że kapłaństwo to zostało ustanowione przez Pana w trakcie Ostatniej Wieczerzy, gdy wypowiedział On następujące słowa: „To czyńcie na moją pamiątkę!” (Łk 22,19) [611, 1337].

Na podstawie Pisma Świętego Kościół katolicki nie jest w stanie wykazać prawdziwości któregokolwiek z powyższych twierdzeń. Nowy Testament w ogóle nie rozróżnia *powszechnego* i *hierarchicznego* kapłaństwa. Twierdzenie, że katolicy kapłani mają udział w kapłaństwie Melchizedeka, jest nieuzasadnione. Jak widzieliśmy, kapłaństwo Melchizedeka opiera się na „mocy niezniszczalnego życia” (Hbr 7,16). Kapłani katolicy starzeją się i umierają, podobnie jak każdy z nas. Ich kapłaństwa nie można więc zakwalifikować jako kapłaństwa według porządku Melchizedeka. W końcu, koronny tekst używany przez Kościół

w celu uzasadnienia kapłaństwa opartego na wyświęceniu: „To czyńcie na moją pamiątkę!” (Łk 22,19) nie mówi niczego o święceniach lub kapłaństwie.

Niektórzy uczeni katolicy, pełni determinacji, by znaleźć biblijne wsparcie dla swej argumentacji, twierdzą, że nowotestamentowa służba *starszego zboru* (prezbitera) jest tym samym, co katolickie *kapłaństwo*. Ten punkt widzenia został nawet odzwierciedlony w niektórych katolickich tłumaczeniach Pisma Świętego. Na przykład:

Kiedy w każdym kościele wśród modlitw i postów wyświęcili ich na kapłanów [...], polecili ich Panu.

Dzieje Apostolskie 14,23 w przekładzie Douay Rheims

Zostawiłem cię na Krecie w tym celu, byś [...] ustanowił kapłanów w każdym mieście, jak ci poleciłem.

List do Tytusa 1,5 w przekładzie Douay Rheims

Choruje ktoś wśród was? Niech sprowadzi kapłanów Kościoła.

List Jakuba 5,14 w przekładzie Douay Rheims

W każdym z tych wersetów słowo *kapłan* jest tłumaczeniem greckiego słowa *presbyteros*, który jest w nich użyty w liczbie mnogiej. *Presbyteros* oznacza *starszego człowieka* lub *starszego*. Pismo Święte naucza, że apostołowie „w każdym Kościele [...] ustanowili im starszych” (Dz 14,23), a nie kapłanów. Apostoł Paweł nakazał Tytusowi, aby „ustanowił w każdym mieście prezbiterów” (Tt 1,5), a nie kapłanów. A chorzy chrześcijanie mieli „wezwać prezbiterów kościoła” (Jk 5,14), a nie parafialnego księdza. Na określenie kapłana Nowy Testament używa greckiego rzeczownika *hiereus*. Rzeczownik ten nie pojawia się w żadnym z trzech cytowanych powyżej fragmentów Pisma Świętego^[243].

Biblijny werdykt

Pragnienie posiadania nieustannej ofiary można dostrzec już w czasach pierwotnego chrześcijaństwa. Większość pierwotnych chrześcijan była Żydami, którzy byli przyzwyczajeni do składania codziennie ofiar i wszystkiego, co tym ofiarom towarzyszyło: ołtarza, świątyni, obrzędów, świąt, kapłanów składających ofiary i arcykapłana. Dla nowych wierzących opuszczenie judaizmu było szalenie trudne. Gdy to czynili, ich rodziny i przyjaciele skazywali ich na wygnanie i prześladowali jako odstępców.

Nie wszyscy z pierwszych nawróconych żydowskiego pochodzenia, którzy przyłączyli się do wspólnoty chrześcijańskiej, byli ugruntowani w swojej decyzji. Niektórzy z nich zaczęli rozważać powrót do judaizmu, a w konsekwencji: powrót do starotestamentowego prawa, starotestamentowej świątyni i ofiar Starego Testamentu.

Nowotestamentowy List do Hebrajczyków został napisany, by pomóc tym słabym i chwiejnym chrześcijanom żydowskiego pochodzenia (Hbr 12,12). List ten przypomina czytelnikom, że chrześcijanie nie potrzebują już dalszych ofiar: „Na mocy tej woli uświęceni jesteśmy przez ofiarę ciała Jezusa Chrystusa raz na zawsze” (Hbr 10,10). List ten zachęca wątpiących chrześcijan: „Trzymajmy się niewzruszenie nadziei, którą wyznajemy, bo godny jest zaufania Ten, który dał obietnicę” (Hbr 10,23). List ten wzywa chrześcijan, aby nie wyzbywali się swojej ufności (Hbr 10,35), aby okazywali wytrwałość (Hbr 10,36) i aby żyli wiarą (Hbr 10,38). Autor tego listu wyraża ufność, że ci chrześcijanie należą „do wiernych, którzy zbawiają duszę” (Hbr 10,39). Nazywa tę wiarę „poręką tych dóbr, których się spodziewamy, dowodem tych rzeczywistości, których nie widzimy” (Hbr 11,1).

List do Hebrajczyków zawiera także poważne ostrzeżenie: „Bacście, bracia, aby nie było w kimś z was przewrotnego serca niewiary, której skutkiem jest odstąpienie od Boga żywego” (Hbr 3,12). Autor listu ostrzega czytelników, aby „nie należeli do odstępców, którzy idą na zatracenie” (Hbr 10,39). Mówi im, że

powrót do judaizmu i świątynnych ofiar byłby aktem niewiary. Byłby odrzuceniem Chrystusa i Jego dzieła zbawienia dokonanego na krzyżu.

Niektórzy już powrócili do judaizmu (Hbr 6,4-6). Z ich punktu widzenia, jedna, złożona raz na zawsze ofiara, była po prostu niewystarczająca. Gromadzenie się wokół zwykłego chleba i wina w celu wspomnienia Chrystusa wydawało im się bezsensowne. Doszli do wniosku, że chrześcijaństwo nie ofiaruje im nic poza *niewidzialnymi* obietnicami: niebieskiego powołania (Hbr 3,1), niebieskiej świątyni (Hbr 9,23-24), niebieskiego arcykapłana (Hbr 8,1-2) i niebieskiej ojczyzny (Hbr 11,16). Potrzebowali religii, którą mogli *zobaczyć*: widzialnej świątyni, widzialnego kapłaństwa i widzialnej ofiary. I właśnie dlatego wrócili do judaizmu, który, jak myśleli, miał im o wiele więcej do zaoferowania.

Katolicyzm stanowi dzisiaj podobną atrakcję dla tych, którzy są religijni, lecz nie znaleźli odpocznienia w dokonanym dziele Chrystusa. Katolicyzm oferuje im religię, którą mogą *zobaczyć*. Kościół katolicki określa sam siebie jako „widzialne zgromadzenie”^[244] i „widzialny organizm”^[245] z „widzialną strukturą społeczną”^[246]^[771]. Głową tej struktury jest papież – „widzialna głowa całego Kościoła”^[247]. Każdy sakrament jest „widzialnym wyrazem niewidzialnej łaski”^[248]. Sakramenty te są administrowane przez „widzialne i zewnętrzne kapłaństwo”^[249], którego pierwszym obowiązkiem jest przebaczenie grzechów i ofiarowanie Mszy świętej – „ofiary widzialnej [zgodnie z wymaganiami ludzkiej natury]”^[250]^[1366].

Msza święta: Błąd kontra prawda

	Kościół katolicki naucza	Pismo Święte naucza
1.	Ostatnia Wieczerza była rzeczywistą ofiarą, w ramach której krew Chrystusa, znajdująca się w kielichu, została wylana za nasze grzechy [610-611, 621, 1339].	Ostatnia Wieczerza była posiłkiem paschalnym. Krew Chrystusa została wylana za nasze grzechy na krzyżu (1 P 2,24).
2.	Chleb i wino stają się rzeczywistym ciałem i krwią Chrystusa [1373-1377].	Chleb i wino są symbolami ciała i krwi Chrystusa (1 Kor 11,23-25).
3.	Ciało i krew Chrystusa istnieją zupełnie i w całości w każdym fragmencie konsekrowanego chleba i wina, w każdym katolickim kościele na całym świecie [1374, 1377].	Chrystus jest cieleśnie obecny w niebie (Hbr 10,12-13).
4.	Konsekrowany chleb i wino są niebieskim pokarmem, którego spożywanie pomaga danej osobie osiągnąć życie wieczne [1392, 1405, 1419].	Chleb i wino są symbolami, które pomagają danej osobie wspominać Chrystusa (Łk 22,19).
5.	Bóg pragnie, aby konsekrowany chleb i wino były przedmiotem czci boskiej [1378-1381].	Bóg zabrania oddawania czci czemukolwiek, nawet tym rzeczom, które Go reprezentują (Wj 20,4-5; Iz 42,8).
6.	Chrystus ustanowił niektórych ludzi kapłanami w celu kontynuowania ofiary krzyża [1142, 1547, 1577].	Chrystus ustanowił każdego wierzącego członkiem świętego i królewskiego kapłaństwa w celu składania Bogu duchowych ofiar – uwielbienia ich ust i życia oddanego Bogu (1 P 2,5-10; Hbr 13,15; Rz 12,1).

	Kościół katolicki naucza	Pismo Święte naucza
7.	Ofiara Mszy świętej jest ofiarą krzyża [1085, 1365-1367]. Jedyne sposób jej ofiarowania jest odmienny [1367].	Ofiara krzyża była wydarzeniem historycznym. Miało ono miejsce jeden raz, około 2000 lat temu, w okolicy Jerozolimy (Mk 15,21-41).
8.	Ofiara krzyża jest kontynuowana w ofierze Mszy świętej [1323, 1382].	Ofiara krzyża jest dokonana (J 19,30).
9.	Msza święta uobecnia Chrystusa w Jego śmierci i charakterze składanej ofiary [1353, 1362, 1364, 1367, 1409].	Chrystus nie powinien być obecnie przedstawiany jako umarły i w stanie ofiary, gdyż On zmartwychwstał i „jest żyjący na wieki wieków” (Ap 1,17-18; Rz 6,9-10).
10.	W trakcie każdej Mszy świętej kapłan ponownie przedstawia Ojcu ofiarę Chrystusa [1354, 1357].	Chrystus ofiarował samego siebie Ojcu „raz jeden [...] na końcu wieków” (Hbr 9,24-28).
11.	Msza święta jest bezkrwawą ofiarą, która stanowi przebłaganie za grzechy żywych i umarłych [1367, 1371, 1414].	Bez rozlania krwi nie ma odpuszczenia grzechów (Kpł 17,11; Hbr 9,22).
12.	Każda ofiara Mszy świętej uśmierza gniew Boży skierowany przeciwko grzechowi [1371, 1414].	Ofiara krzyża, która została złożona raz na zawsze, całkowicie uśmierzyła gniew Boży skierowany przeciwko grzechowi (Hbr 10,12-18).
13.	Wierni dostępują dobrodziejstw ofiary krzyżowej Chrystusa w najpełniejszym stopniu przez uczestnictwo we Mszy świętej [1366, 1407].	Wierzący otrzymują pełnię dobrodziejstw ofiary krzyżowej Chrystusa jedynie przez wiarę (Ef 1,3-14).

Msza święta

	Kościół katolicki naucza	Pismo Święte naucza
14.	Dzieło odkupienia jest stale dokonywane przez ofiarę Mszy świętej [1364, 1405, 1846].	Ofiara, która przyniosła odkupienie, dokonała się, gdy Chrystus oddał za nas swoje życie na krzyżu (Ef 1,7; Hbr 1,3).
15.	Kościół ma kontynuować ofiarę Chrystusa dla zbawienia świata [1323, 1382, 1405, 1407].	Kościół ma zwiastować śmierć Pana poniesioną dla zbawienia świata (1 Kor 11,26).